

CATALUNYA SOCIAL

Any VI. Núm. 264

Un any, 10 ptes. — Núm. solt, 20 cts.

5 de juny de 1926

PUBLICACIÓ
SETMANAL

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Cameros, 3 (Passatge Orleó Català) BARCELONA

APARTAT 273
TELÉF. S. P. 1114

ÇO QUE ENCARA ENS RESTA

La nostra classe mitja

En un dels nostres darrers editorials comentàvem breument l'estat de corrupció de les nostres classes altes, entenenent per aquestes la noblesa i l'alta burgesia. Sabem que els comentaris no van ésser del gust de tothom, cosa que ens honora força, ja que, donat l'estat de coses actual, si aquelles paraules nostre haguessin agradats a tots, hauria estat prova que no haurien arribat a tenir l'eficàcia proposada. Dissortadament, massa raó que tenim en les nostres lamentacions. I per si quelcom manqués, suara ho acaben d'afegir els Metropolitans espanyols en la Carta Collectiva que han dirigit al poble.

Però... no tot és tarat a casa nostra, gràcies a Déu. Molt extensa és la taca de sensualisme, molt fonda la corrupció imperant, molt gran la materialització de mants estaments socials, però dins les nostres ciutats i viles servem encara una classe mitja que ens honora i que constitueix la nostra força i el nervi de la nostra civilització cristiana.

Catalunya ha estat sempre un país escàs d'aristocràcia de sang i fins — salvant els darrers temps — d'aristocràcia de diners o plutocràcia. Per tant, la força social de la nostra terra ha radicat sempre en les classes de petits propietaris rurals, de classe mitja acomodada de les ciutats i de menestralia de les ciutats i viles. No tenim necessitat de demostrar-ho, ja que prou és ben sabuda la història de la nostra democràcia medieval, potser la primera democràcia del món. I encara que en les Corts antigues l'aristocràcia tingués un lloc preeminent, poques vegades aquest va arribar a imposar-se als altres, a part que la veritable força d'opinió i força política de Catalunya havien sempre radicat en l'organització de les nostres municipalitats, alguna tan famosa com la de Barcelona.

Modernament, el predomini de la petita indústria sobre la gran indústria, la manca d'aquestes enormes concentracions de riquesa a base de trust i cartells, la propietat rústica posada en molt diverses mans, i encara aquesta dividida en parts mitjançant la parceria, la mitjaneria, el terratge, etcètera, han fet que la classe predominant en la nostra terra i en aquests temps seguis essent la classe mitja (alguna excepció de riquesa novament adquirida durant la guerra no és prou, certament, a trencar la regla).

I aquesta classe mitja, filla del seu treball, defensora dels seus drets, ha estat sempre qui aquí ha servat les grans tradicions de la raça, la que ha mantingut el foc sagrat de totes les tradicions, i la que ha treballat pro aris et focis quan les necessitats socials ho han fet precis.

I avui, com ahir, aquí s'escan la força de la nostra espiritualitat, aquí es tanquen els tresors espirituals de la nostra vida col·lectiva, aquí es guarden els tresors de la vida cristiana del nostre poble, certament inexhauribles.

Cal, doncs, defensar per tots els mitjans que aquesta classe mitja nostra segueixi tenint la força i la primacia dins la nostra societat. Cal que amb la cura possible es preservi aquesta classe mitja del contacte corruptor amb altres classes socials. Solament així conservarà les seves virtuts que són la força de tota la nostra societat.

Per tant, aquesta classe alta, formada de l'escassa aristocràcia de sang i dels plutòcrates de casa nostra, convé que es captinui de la necessitat de no contaminar la classe mitja i cal que es faci càrrec de les seves responsabilitats socials immenses quan doni el podrimener del mal exemple als que estan sota d'ella.

I si un dia el mateix Jesucrist va llençar formidable blasme contra els qui cometien el pecat d'escàndol, recordin les classes altes que aquest pecat ve extraordinàriament agreujat des del punt de vista social, en una societat com la nostra en què tants mals pot produir contaminant la classe mitja que és l'eix de la nostra civilització.

I no és certament que parlem amb lleugeresa ara. Només cal veure com els costums, els hàbits, els exemples de dalt van baixant; i només cal donar un cop d'ull al voltant nostre per a fer-nos càrrec de com les nostres burgeses, en el seu

vestir, en els seus espectacles, en els seus costums van tacant-se progressivament pel mal exemple dels que haurien d'ésser el seu espill de tot moment, per arribar a la temença que aquesta classe mitja, que és la nostra força, el nostre estoig d'espiritualitat, resistirà poc — si tots plegats no hi posem cura — a l'onada de sensualitat malastruga que de dalt arriba.

Preparem-nos, doncs, a la defensa de la classe mitja. I Déu faci que no sigui ja tard quan arribem...!

La festivitat i processó del Corpus Christi a Barcelona

Barcelona ha celebrat sempre amb molt d'entusiasme la festa del Corpus.

En el terreny de la crítica històrica, és ja fora de tota discussió que devers l'any 1264, en què el Papa Urbà IV instituí aquesta solemnitat, Barcelona "per la seva característica inclinació a les processons", com fa remarcar un escriptor, és la primera ciutat d'Espanya i la segona del món catòlic que celebrà la processó del *Corpus Christi*, prèvia la crida o pregó que es feia en tots els grans esdeveniments.

Molts eren en l'antiguitat els preparatius que precedien i acompanyaven la solemnitat d'aquest dia. Així es comprèn que al capvespre es fes la crida amb la bandera i cavall de Santa Eulàlia amb els tres negres i tabals, des del porxo de Sant Jaume, que formava part de l'àrea que ara és plaça de la Constitució; que els carrers han d'estar escombrats, enramats i empaliats; que els jueus ni les jueves puguin sortir de casa el dia de *Corpus Christi* (1431), i que per manament del Rei En Pere, anomenat el Cerimoniós, la Sagrada Forma sigui portada baix sobre cel.

A la processó precedien entre altres, *los brandons de la Seu a la part dreta, los de la ciutat, que són quaranta a la part esquerra, los dels orbs, contrets e spunyats i les banderes de tots els gremis amb banderetes i ramillets d'or barberí ab totes les trampes*. Cal fer notar que el gremi dels espasers tenia per senyera una espasa descomunal, molt feixuga, que era sempre portada per aquell que tenia alçada i força suficients per al curs que havia de seguir tenint l'espasa en l'aire. Per això es diu en català: "alt com un Sant Pau", essent així que l'Apòstol era menut, segons ens diuen els seus biògrafs.

També anaven en aquesta processó trenta sis minyons, expòsits de l'Hospital de Santa Creu, ab cotes vermelles de domàs (1772), i els preparatius de la festa anaven a càrrec, per manament de Pere III, dels honorables Canonges, honrats obrers e quatre ciutadans elegits per los honorables Concellers (1344).

Pere Joan Comes, en la seva obra *Libre de coses assenyalades*, existent a l'Arxiu de l'Ajuntament, en el fol. 412, ens assabenta que l'any 1542 començà la processó a la tarda en vista dels inconvenients que oferia celebrar-la al matí. Heus ací el que diu: *Dimars a VI de juny del any MDXXXXII los venerables M.^o Raphel Ubac e M.^o Jaume Cassador canonges de la Seu vingueren en casa de la ciutat de part del Rem. Bisbe y Capítol a parlar ab los honorab. Consellers, com ells havian deslberat lo present any mudar la professó de Corpus Christi, ço és que no partiria de la Seu fins a les tres hores passat mitg jorn, dites que fossen les vespres; y los dits Honorab. Consellers hagut primer entre ells colloqui y determinació de pròmens jatsia y hagués diverses opinions que nos devia mudar, emperò per intervenció del Sr. Loctinent fou executat i fet justa determinació de dit Capítol.*

El Loctinent o Virrei de Catalunya, era en aquell temps el marquès de Lombay, D. Francesc de Borja, després Duc de Gandia, més tard tercer General de la Companyia de Jesús, i inscrit en el Catàleg dels Sants.

De l'Arxiu de la santa Catedral Basílica de Barcelona havem copiat la relació que segueix de la processó del Corpus a la qual assistí S. M. el Rei D. Felip III i s'efectuà el dia 10 de juny de l'any 1599.

Lo dit dia Sa Majestat envià a dir al molt Rt. Capítol que ell volia venir a dir vespres y anar a la professó, y que no comensassen vespres fins ell fos en la Seu, però que estigués tot a punt de manera que en arribar ell en la Seu se comensassen, y que en comensar vespres, que comensàs a eixir la professó; y entenent lo molt Rt. Capítol la voluntat de Sa Majestat, féu posar totes les coses en orde, de manera que en arribant Sa Majestat, se pogués fer del modo ell volie, y així féu que tocassen a vespres a la hora acostumada y ordinària, y acabat de tocar pararen en fins a tres quarts per las cinc hores que Sa Majestat arribà en la Seu, y quant ell arribà ja lo Sr. Arquebisbe de Tarragona ab sos assistents estavan ves-

tits de pontifical y los assistents ab capes de brocat, y així en ser Sa Majestat arriuat se comensaren les vespres, fent-les lo Sr. Arquebisbe, y tots, ço és, Sa Majestat, les Grandes, Embaixadors, Concellers y Capellans de Sa Majestat. La Sra. Reyna y damas noy foren, que se restaren en palacio per veure la professó. Passaren avant les vespres, y arriuant al Magnificat lo Sr. Arquebisbe ensensà al altar major ab los assistents al costat, y després de aver ensensat al altar, anà a ensensar a Sa Majestat, y no a altra persona y no en altra part o altar, y acabant en assò lo Magnificat, lo Sr. Arquebisbe digué le oració, y donada la conclusió, se digueren encontinent les completes, y no se acabaren les vespres en lo altar major com se acostume en tal die, sinó en lo cor, per ser allí Sa Majestat tant quant duraren les vespres: lo Sr. Arquebisbe se estigué en lo altar major vestit de pontifical ab los assistents al costat, tots apartats al corn de la Epístola. A's de advertir que per lo orde que tenie donat Sa Majestat en comensant vespres, comensà lo Cabíscol a fer eixir la professó ab lo orde següent.

Primo lo drach, ítem la víbria, ítem los diables, ítem los tabals y trompetes de la ciutat, ítem los caballs cotonés, ítem la bandera de santa Eulària; més los gassanons de la Seu, gassanons de Santa Maria de la Mar, gassanons de Santa Maria del Pi, gassanons de Sant Just i sant Pastor, gassanons de Sant Pere, gassanons de Sant Miquel, gassanons de Sant Jaume, gassanons de Sant Culgat.

Les lluminàries y brandons y panons dels officis: brandons de la Seu a la part dreta, brandons de la ciutat a la part esquerra, brandons dels orps y contrats, parayres, fusters, blanquers, jòvens sabaters y jòvens sastres, jòvens ortolans, confraria de sant Jaume dels negres, confraria de santa Eulària, traquiners de mar, jòvens de mestres de cases y molés, bastaixos, massips de rivera, daguers, garvelladors, corders, flassaders, botés de fusta grossa y fusta prima, matalassers, hostalers y taberners, pallers, corredors de coll, carnícers, spasers y lancers, mestres de aixà, barraters, passamaners y perxers, mercers y molés, gerrers y escudellers de la una part y ollers y rajolers de l'altra, ferrers del portal nou, forners, y flaquers, taponers, ferrers del Regomir, crespins sabaters, pellicers, freners, argenters, sastres.

Creus. — La creu de la Seu, la creu de Santa Maria de la Mar, la creu de Santa Maria del Pi, la creu de Sant Just y Sant Pastor, la creu de Sant Pere, la creu de Sant Miquel, la creu de Sant Culgat, la creu dels Frares de Sant Joseph, la creu dels Frares de la Soledat, la creu dels Caputxins, la creu de Sant Francisco de Paula, la creu de Jesús, la creu de la Trinitat, la creu de la Mercè, la creu del Carme y Sant Agustí, la creu de Predicadors y Fra Menors.

Orde del Clero y de les iglesies

Primo, los Frares de Sant Josep, los Frares de la Soledat, los Frares Caputxins, los Frares de Sant Francisco de Paula, los Frares de Jesús, los Frares de la Trinitat, los Frares de la Mercè, los Frares del Carme y Sant Agustí uns a una part, uns a altra, los Frares Predicadors y los Frares Menors ídem.

Les Parròchies. — Sant Culgat, Sant Jaume, Sant Miquel, Sant Pere, Sant Just i sant Pastor, Santa Maria del Pi, Santa Maria de la Mar, lo clero de la

Seu, primerament los beneficiats jòvens, los beneficiats preveres, los beneficiats doctors ab capes, los pabordes y los domers ab capes, los Molts Rts. Canonges ab capes, 24 beneficiats ab atxes del general, los dotse jòvens y los dotse preveres, tots de la Seu y tots sens almuses, los 24 Reys que aporten vestides les dalmàtiques de la Ciutat ab lluminària de la Ciutat, los deu àngels que sonen los instruments de corda, la àliga, los Cantors que cantan devant de la Custòdia, la Custòdia ab lo Sant Sagrament del Cos preciós de Jesucrist, los Srs. Concellers portant lo tàlem y lo Sr. Duch de Feria ab ells, lo Sr. Arquebisbe ab los assistents, los dotse Preveres ab lo Melchisedech, qui aportan lluminàries. Aprés venie Sa Majestat ab una atxeta petita de cera blanca en la mà, aprés alguns Grandes y tots los doctors del Real Consell ab lluminàries y aprés molts Cavallers ab atxes en les mans, aprés tot lo poble; feren la volta següent per causa que la Senyora Reyna ves la professó, la qual se estava en palacio ab una finestra que estava cuberta ab un dosser. La volta fonch en fins al carrer ample al carrer del Regomir, la mateixa de les demés vegades, de aquí tirà per lo Carrer ample, passant devant del palacio y per la Carnisseria den Fort, a la plassa den Camprodon, als banys vells, per la devallada de Sant Miquel en amunt en fins a casa de D. Jaume Cardona, per devant Casa la Ciutat, a la plassa de Sant Jaume y de aquí a la Seu, y quant la Custòdia arribà en la Seu era un quart de hora y més de nit: agradà la dita professó moltíssim a totom. Y assò és la professó del dit dia de Corpus.

ANTONI ARAGON FERNANDEZ

Missioner Apostòlic.

Federació Catalana d'Estudiants Catòlics

Curset de llengua catalana
a càrrec del professor

J. CIVERA I SORMANI

Lèxic — Depuració de llenguatge —
Sintaxi — Qüestions morfològiques
i Ortografia

Curset intensiu de 15 lliçons

Començarà el dia 7 de juny,
a dos quarts de vuit del vespre

Els que vulguin assistir al dit curset poden matricular-se a la secretaria de la Federació d'Estudiants, Cameros, 3, pral. (Acció Popular), de 7 a 8 del vespre

Esquemes

En la nostra aimada terra el pagès es cria i s'educa gairebé com el gram del seu empriu. Els cicles de la seva educació es poden reduir a tres: el cicle familiar, l'escolar i l'ultraescolar. El nostre pagès, definitivament emmotllat, per dir-ho així, tota la vida serà el mateix, llevat de casos excepcionals; o bé haurà esdevingut matèria prima perquè d'altres en facin altres criatures que no tenen res a veure amb una tardana reeducació.

Les nostres famílies rurals hem d'admetre-les encara com a cristianes, per inèrcia, en un sentit dinàmic i en un sentit estàtic, per la seva substancial organització. El dinamisme cristià arriba fins aquí: que des de bolquers, l'infant, dintre el si de la família, es marca cada dia amb el senyal de la nostra Creu redemptora, i més tard, de seguida balbuceja la nostra llengua amb l'oració bàsica del Pare Nostre. La virtut estàtica projecta la seva influència d'una altra manera. És el fet mateix de la família cristiana, ara indivisible: el valor de la jerarquia, l'eficiència del pudor i la pudibundesa. És la imatgeria piadosa, presidida pel Sant Crist a l'espona de cada llit, que van omplint d'espècies la ment de l'infant i es resol en un sentiment religiós. La consciència psíquica així es prepara sota aquesta influència per a la concreció d'una consciència moral cristiana. Encara obren sobre l'ànima de l'infant les festes i dols de la família: el bateig, les noces, la visita del Viàtic, la mort. Mai no es ponderarà prou l'eficiència moral de totes aquestes lliçons de coses.

Es llei de vida, però, que l'infant comenci la seva emancipació familiar (passi la frase) des del moment de xuclar el primer glop de llet del pit maternal. Es congria un xoc de forces divergents i antitètiques. I la força de la família va afeblint-se així que acreixen i es vigoritzen les de l'infant. La mare, que tan dolçament l'ha senyat cada dia i li ha ensenyat la llengua materna amb el Pare Nostre, insensiblement decau. La família ha cedit la seva funció al carrer. I aquest comença de pressa, amb les seves innombrables lliçons de coses, no gaire sovint exemplars, a desfer l'obra de la família. L'infant no és habituat a l'assistència a l'església, a les pràctiques religioses, perquè els pares no hi van. Al carrer, i a la plaça, segueix i s'acaba el primer cicle familiar de l'educació de l'infant, a pagès. I comença el segon cicle: l'escolar.

L'escola rural, avui, qualitativament val ben poca cosa. No és oportú, ara, de dir-ne ací les raons. S'aprèn d'escriure incorrectament i de llegir sense sentit. Quatre comptes oi més, i prou. La família no se'n sent responsable: ha transferit a aquella tots els seus deures i drets; fins abandona comunment la responsabilitat de la vigilància sobre l'assistència de l'infant. Dintre aquest cicle, en aquest punt, té lloc un esdeveniment transcendent en la vida de l'infant: la celebració de la primera comunió. Hauria de tenir una eficaç transcendència; però, malauradament, no en té cap. Per què?

Ja ha acabat d'hora el cicle escolar, i l'infant

s'acobla a la família per començar el cicle que en diem ultra-escolar. L'anomenem així perquè la vida, o el procés d'educació familiar, és ineficaç del tot, en aquesta temporada. Comença de treballar. Es desvetllen les passions, es desfermen, i planten cara a totes les forces i influències de la família. El carrer se l'enduu i les sales de diversions l'engoleixen. És l'època que es fixa definitivament la modalitat psíquica i moral de l'adolescent. La diversió és el darrer i potíssim factor de la seva educació. Anirà a servir el rei, tornarà, es casarà, per inèrcia, cristianament, i els fills d'aquest seguiran, empitjorats, els mateixos cicles d'educació d'ell. I així s'eduquen els nostres pagesos.

* * *

Jo goso de convidar l'amic lector a considerar tots els problemes greus que apareixen resseguint aquests tres cicles de la vida del nostre pagès en el procés de l'educació. Per què la mare, tan d'hora víctima de la llei del menor esforç, abandona, renuncia o negligència l'educació del seu fill a les forces naturals d'aquest i a aquelles altres, disperses o contradictòries, del carrer?

Un sociòleg dirà que les angoixes econòmiques roben tots els esforços i afanys de la mare per a guanyar el pa de la família. En els casos que això s'esdevé, heus ací un problema social d'enorme transcendència moral que es projectarà sobre l'esperit de més d'una generació. Aleshores, què? Prohibició absoluta del treball de la dona reclosa en la família per tal que s'apliqui íntegrament a l'educació dels seus fills, d'una part, i de l'altra el jornal familiar al marit per rescabalar la pèrdua del jornal de la muller, i ésser-li suficient per al manteniment de la família. Senzillíssima i miraculosa solució?

Però, qui prohibirà el treball absolut de la dona i qui imposarà al patró pagès el salari familiar? L'Estat, es respondrà unànimement, quan ho cregui oportú per tal d'evitar trasbalsos econòmics i que el remei no surti pitjor que la malaltia. Aleshores el sociòleg convindrà d'ésser polític, d'inscriure el seu ideari en un partit polític, d'imposar-li el deure d'una intervenció política? I posseir, oi més, un ideal i un programa econòmic especial, aplicat a la producció agrícola. Sense el foment d'una riquesa agrícola, sense una pagesia rica, és utòpic de pensar en jornals familiars. Perfectament. Aleshores el sociòleg ens assegura que la muller, reintegrada al reialme de la casa, sabrà distribuir bé els cabals de la soldada familiar perquè abastin, i no negligirà l'educació bàsica del seu fill per altres lleures?

Ara arribem a aquell punt final, en els nostres esquemes, que en realitat hauria d'ésser el punt inicial: que és la capacitació moral de tothom per al compliment dels seus deures i obligacions, i l'eficiència dels seus drets, també. L'home compleix els seus deures per convicció, per impulsio dinàmica de les idees rectores de la seva vida i per por o per coacció d'una Autoritat superior. La pagesa, la família,

tan tost s'ha esvaït el sentimentalisme de l'infant, fa deixació de tots els seus deures envers aquest, si no són els de nodrir-lo, que és més exigent. L'infant crescut no va a l'església i no gaire a l'escola. El carrer, la vida del carrer l'ha posseït. Qui coaccionarà la mare per tal que emmeni el seu fill a l'educació religiosa i l'habitui al compliment dels seus deures religiosos, i qui el coaccionarà per tal que no manqui a l'escola el menys possible o mai?

Arribem a la llinda de dues jurisdiccions on no gosem de penetrar sense un greu recel: la jurisdicció del sacerdot rural i la de l'Estat representat pels seus batlles. I avui com avui nosaltres callem per no atrevir-nos a explicar com ho hauran de fer un i altre per tal que el pagès infant s'habitui a les pràctiques religioses i no deixi d'assistir a l'escola.

Com s'exempli l'horitzó del qui hom anomena

sociòleg, per poc que aixequi els ulls del llibre i els espai enllà de la vida!

ANGEL GRAU

El nostre estimat i distingit col·laborador Angel Grau ens assabenta que en l'article publicat damunt d'aquestes planes amb el títol "El compliment d'una llei" hi ha una errada que dona a la frase un sentit equivocat. On diu: "No hi hauria manera de fer-los anar a missa tots aquests pagesos desenfeïnats, per força?", ha de dir el mateix però sense la coma. D'aquesta manera per força concorda amb *desenfeïnats*.

El nostre estimat amic en aquest afer pensa igualment que els dos articulistes que l'han al·ludit i que han pres el paràgraf esmentat en el sentit equivocat. Ens comunica també que oportunament comentarà els dos esmentats articles. — N. de la R.

El Congrés Catequístic de Granada

La ignorància del Catecisme

Heus ací una xacra social,—la ignorància del Catecisme,—en la qual ningú no es fixa, que comunament no fereix l'atenció de ningú, i que és, sense cap mena de dubte, la més antisocial i més dolenta de totes les que la societat sofreix avui dia.

Quan es parla de remeis socials eficients, quan els sociòlegs cerquen solucions als problemes socials fonamentals, quan la gent s'espervera augurant un esdevenidor social catastròfic perquè "el mal no té remei", nosaltres girem els ulls a aquest llibret petit que es diu la "Doctrina Cristiana", i veiem que ell conté tot ço que és necessari per a guarir tots els mals socials i preparar al món un esdevenidor falguer.

Perquè al cap i a la fi, tota la qüestió social prové del desplaçament sofert per la societat humana informadora pels principis cristians, als cops i les batzegades dels principis i les forces de la Revolució Francesa, que varen fer donar al món quasi un capgirell de campana.

El anomenats Drets de l'Home se sobreposaren als santíssims Drets de Déu, i aquell llibret de la Doctrina Cristiana sofrí un eclipsi del qual fa temps anem pagant les conseqüències.

I l'eclipsi encara dura. Veritat és que la catequesi parroquial, reglamentària en els països cristians, no s'ha estroncat mai, però també sofrí els contracops del daltabaix de l'últim terç del segle XVIII perllongats durant tot el segle XIX.

El renaixement de la catequesi cristiana al nostre segle és evident, i cada dia més vigorós.

Al front d'aquest moviment regeneratiu van els Romans Pontífexs, i ha estat Pius X, el Papa ja santificat pel poble, per dir-ho així, qui hi ha donat l'empenta més formidable. I el seu digníssim successor Pius XI no fa molts dies que exhortava l'Associació de Dames Catòliques d'Itàlia a concentrar totes les seves forces en una empresa única d'acció religiosa-social: l'ensenyament del Catecisme.

I no cal pas demostrar la raó d'aquesta preponderància de la catequesi sobre tota altra obra de propaganda religiosa o social. Es tan clar com l'aigua.

En el fons de tots els desviaments morals i socials de la present època no hi ha més que la ignorància del Catecisme.

Penseu vosaltres que el divorci de les masses obres, respecte a l'Església de Crist, hauria estat possible sense aquesta ignorància?

D'aquí estant podem conèixer la importància del Congrés Catequístic de Granada.

Que hi vagin tots aquells que en tenen el deure i poden anar-hi, i que els que no puguin fer acte de presència al Congrés granadí, s'hi uneixin espiritualment i treballin pel seu èxit.

Si no comencem la gran empresa de regeneració social per la catequesi, no farem pas obra bona. Es en els fonaments on radiquen la força i la seguretat dels grans monuments, i la Catequesi és el millor fonament de tota acció catòlica-social.

C.

Espurnes

L'Associació de Joves Catòlics de Toquio (Japó) compta amb més de 500 membres, la major part estudiants. El seu president és l'almirall Yamamoto, qui durant la seva estada a França es féu terciari franciscà, i, animat d'un zel seràfic, treballa per la conversió dels seus compatriotes col·laborant en un periòdic, on fa una exposició de la religió a la societat intel·lectual pagana.

Per a respondre als atacs dels bonzos que pretenien que la presència d'un ambaixador japonès a Roma posava en perill les institucions oficials, l'almirall trameté al ministre d'Estat i als diputats un Catecisme romà, cridant-los l'atenció sobre els capítols dels deures dels súbdits amb llur pàtria.

Amb tot i l'oposició que es fa als catòlics, cada dia veuen créixer les seves rengleres en l'imperi del Sol Ixent.

Res d'enigma

Perquè l'agricultura aconseguix acoblar en un sol Sindicat amos i treballadors i la indústria no.

VII

Es clar que no té pas res d'enigma, això que un mateix Sindicat aconseguixi acoblar tots els que tenen vinculats llurs interessos pel nexa d'una mateixa Societat, car això també passa en la indústria i el comerç, on també tant els socis capitalistes com els industrials s'acoblen en una mateixa associació sindical, puix no crec que es doni mai el cas que dos socis que formin una societat colectiva, tant si l'un és soci industrial i l'altre capitalista, entri l'un a formar part del Sindicat Unic o Lliure per exemple i l'altre de la Patronal, sinó de la que defensa llurs interessos i com que els uneix una mateixa comunitat i la defensa dels de l'un és la defensa dels de l'altre, d'aquí ve que és el més natural que ambdós socis, encara que l'un sigui capitalista i l'altre industrial, s'acoblin en la mateixa associació sindical.

Com tampoc no té res d'estrany que no ho aconseguixi amb els que no tenen llurs interessos vinculats per algun nexa material, car això també passa en l'agricultura, en els Sindicats de la qual tampoc no entren ni els mossos ni els jornalers.

I és que no essent el treballador copartípic dels guanys, com ho és el masover en l'agricultura i el soci industrial en la indústria, els interessos dels amos i treballadors resulten antagònics, i com que cada u tira pel seu cantó, per a defensar els seus, essent aquests incompatibles, per no estar els guanys mancomunats, no els queda més remei que haver d'associar-se en Sindicats diferents per a lluitar l'un contra l'altre en lluita de classe preparant la temuda guerra social.

L'organització sindical agrària és diferent de la industrial, perquè encara que ambdues tinguin la mateixa finalitat, o sigui la defensa de llurs interessos, el seu origen és diferent com veurem.

L'organització sindical en la indústria va començar, com segurament tots recordareu, així: Alguns treballadors pacífics varen tenir la dissort d'anar a recaure amb patrons egoistes, d'aquests panxa-contents que no es recorden mai del pròxim perquè tenen per lema allò del *satisfet jo, satisfet tothom*.

Per més que el negoci els anés vent en popa i llurs interessos seguisin preponderant i llurs treballadors continuessin, com uns estaca-ferms, treballant anys i panys a les seves ordres, mai no es recordaven de millorar-los de condició ni d'apujar-los tan sols d'un cèntim.

Els treballadors, tant com les necessitats no els apremiaven suportaven aquell *statu quo*, si fa no fa amb la mateixa resignació que suporten els bous el jou que els junyeix a la llaura, però arribava el dia que o per malaltia o per dissort o per augment de família l'esquifit jornal que llavors guanyaven era insuficient per satisfer llurs imperioses necessitats i apremiats per aquestes, veient que el patró no se'n feia càrrec, es decidien per fi, encara que temorega-

ment, com aquell que no gosa, per por d'ésser despatxats, a demanar augment de jornal.

I considerant certs patrons aquesta demanda com un gran atreviment, veien en el demandant el treballador perillós que els havia de portar la revolta a la fàbrica, i era freqüent el cas que en compte d'arribar-li el desitjat augment, li arribava l'ordre de plegar que el posava de peus al carrer en càstig a la seva grossa *rebeldia*.

Adonant-se d'això els seus companys de treball, decidiren no presentar cap més demanda individual, sinó que avenint-se tots plegats — i aquí comença la gènesi del prepotent Sindicalisme obrer — presentar-la colectivament.

Veient que no obtenien millor sort varen estendre l'avinença amb altres treballadors d'industrials similars — i aquí comença l'origen de la vaga — i adonant-se que demanant i suplicant mai no obtenien cap millora varen acordar d'exigir amb amenaça de declarar-se en vaga. Reparant que aquest sistema donava resultat, perquè obtenien per l'exigència allò que els havia estat denegat per la súplica, s'estengué arreu.

I per a poder esgrimir aquesta formidable arma de combat, que el proletariat veia com l'esperança de la seva sempre anhelada i mai vinguda redempció, els obrers es posaven a l'aguait i retrunyint les celeberrimes paraules del tan citat Carles Marx: *Proletaris de tot el món, uniu-vos*, installaren banderins d'*enganxe* per totes les fàbriques.

Per més que la majoria de patrons oposaven gran resistència que els seus obrers s'associessin, aquests, obediets a la crida del pontífex màxim del socialisme, acudien primerament d'amagat a allistar-se al seu Sindicat i a engruixir el fons comú en previsió de la vaga.

I s'introduí el costum — i aquí comença el *boycott* — que quan la vaga esclatava en alguna fàbrica, altres obrers, per solidaritat de classe, es negaven, per a fer més força, a transportar-li els gèneres, i altres patrons, també per idèntica solidaritat, a organitzar-se en diferenta associació amenaçant — i aquí comença el *lock-out* — a parar llurs fàbriques, fins que s'arrangés la vaga plantejada.

I ja tenim els dos factors de la producció, que haurien d'ésser els millors col·laboradors, mobilitzats i posats l'un enfront de l'altre com dos exèrcits en peu de guerra a punt d'escometre's.

Fou tan avassalladora l'actitud de l'exèrcit obrer, que per a deturar la seva embranzida, la majoria dels Governos de les nacions més civilitzades determinaren d'incloure en els Codis lleis de caràcter social a favor seu, entre les quals la llei de vaga, perquè poguessin esgrimir-la legalment quan els convingués en defensa dels seus interessos deseparats a la iniqua llei de l'oferta i la demanda, que servia a les mil meravelles per a gaudir-se'n els escanya-pobres que s'aprofiten de la necessitat per a enriquir-se.

Tot aquest moviment sindicalista és fruit de la prepotent indústria moderna, que més atenta a repartir bons dividends entre els socis capitalistes que

bon jornals entre els seus treballadors, ha contribuït a carregar la bomba d'odis i rancúnies entre l'element postergat.

Tot aquest moviment sindicalista començà d'organitzar-se a l'estranger i en els països on la indústria està més avançada, com ho demostren els noms de *boycott*, *sabotage*, *lock-out*, etc., propis del lèxic sindicalista, que ens veiem precisats a usar per a assenyalar els diferents episodis d'aquesta tristíssima lluita de classes, que tantes malvestats ha ocasionat.

Tot això va començar en desaparèixer l'amo en aquestes potents societats anònimes, on entre amos i treballadors no existeix cap lligam espiritual, perquè ni tan sols es coneixen els uns als altres.

Tot aquest moviment produït pel descontent general de les classes treballadores, en heure esment de llur dissort i adquirir consciència de llur valor social fou aprofitat pels capdavaners dels socialisme, comunisme i anarquisme per a tirar aigua al seu molí.

Amb la seva política d'atracció i amb els seus cants de sirena, aconseguiren atraure's de tal manera les masses, que es pot ben dir que gairebé en pes corregueren a afiliar-se en aquells partits, com el millor mitjà d'assolir els ideals de redempció social.

I una volta l'organització fou aconseguida i florent, envalentonats per l'èxit, desesperats per les privacions i per l'ostentació insolent i insultant dels rics i desenganyats de poder assolir el seu ideal de redempció dintre la legalitat, acudiren a arguments contundents per a engruixir l'exèrcit dels descontents, i a l'acció directa per a entrar en lluita, arma que al cap i a la fi ha resultat una mena de boome-

rang (1), perquè com que la violència engendra més violència ha donat els fruits que tots lamentem i que ha fet posar el crit al cel fins a aquells que roman-gueren indiferents quan el capital matava de misèria al treball.

I ha fet fracassar el sistema de tal faisó, que per desacreditat davant tan tristos resultats, potser s'imposarà un canvi de tàctica, tant des de dalt com des de baix, en sentit d'amor, que és pau i tranquil·litat, com l'odi és la guerra i la malvestat.

I el primer que caldrà serà que els de dalt, obrant amb esperit més cristià, facin menys ostentació i més caritat i justícia, que això de fer massa ostentació de riquesa excita en el pobre l'odi i l'enveja.

I si hi hagués més austeritat a dalt hi hauria més resignació a baix.

Imitem Atenes del temps en què es celebraven les grans Festes eleusines, en què eren considerades com a poc delicades les senyores riques que anaven en cotxe, perquè humiliaven els pobres amb la seva fastuositat, i veureu com minvaran aquests odis repugnants.

I no m'estendré més sobre aquest punt perquè el meu únic propòsit és de fer la comparació entre el procés sindicalista industrial i agrari, perquè l'eminent autor d'*Enigmes sociològics* no s'estranyi que el sindicalisme catòlic, segons actuï en la indústria o en l'agricultura, obri, com diu ell, a *diametro*.

LLUÍS TORRAS I NATÓ

(1) Arma de la qual se serveixen els negres d'Àustràlia que al disparar-la descriu un gran semicercle i va a caure al mateix lloc des d'on ha estat engegada.

Els progressos del catolicisme

La conversió d'un ministre protestant

Estem cansats de sentir dir que el clericalisme és una de les notes característiques d'Espanya, i que en països més avançats no té el prestigi ni la preponderància que té a la Península.

Copiarem, doncs, unes notícies de fora, perquè els nostres lectors es donin compte del que fan els *retardaris* d'altres indrets.

Fa poc que es col·locà la primera pedra de la nova església parroquial de Sant Ignasi, a Cleveland, Ohio, E. U. A., pel bisbe Josep Scherembs. El nou edifici serà d'estil romà i costarà 500.000 dòllars.

El Cardenal Hayes, Arquebisbe de Nova York, beneí i col·locà la primera pedra de la nova "High School". Constarà de set pisos i tindrà capacitat per a 3.000 alumnes, repartits en 67 salons. Comptarà amb laboratoris de química, botànica, biologia i sales especials per a art, música i ciències domèstiques. Tanmateix tenen unes ocurrencies els reaccionaris americans!

El ministre protestant Isreal, superintendent de les missions protestants en els països d'Irúnsalur (Índia), ha mort en el si de l'Església Catòlica. D'origen humil, gràcies al seu talent fou elevat a tan elevat lloc; fou adversari terrible dels missioners catòlics, pel seu zel, valor i activitat. Sentint-se malalt es negà a la invitació del Bisbe anglicà de Dormakul, qui desitjava veure'l a l'Hospital de Trichinòpolis; s'acollí a les Germanes d'Anney, i morí reconciliat amb la vertadera Església de Crist.

Es aquest un dels tants exemples, que es repeteixen sovint, que els homes de talent i de bona voluntat per fi confessen la vertadera doctrina catòlica, de la qual estaven separats per petits detalls de procediment.

Mai els homes notables de l'Església Catòlica no es retracten de llur doctrina, i aquests fets que glossem són un vertader miracle que es repeteix sovint i palesa la força del Catolicisme i la seva raó doctrinal.

La mendicitat

Es endebades que construïm asils per els pobres. Aquests prefereixen la llibertat del carrer que l'ordre i el reglament de l'asil.

Pidolant pels carrers es pot aconseguir fer una fortuna; i en els asils es té certament un plat a taula i un llit sota teulada, però no es pot allargar la mà al vianant.

No estranyarà ningú que afirmi que pidolant es pot fer una fortuna, car més d'una vegada en morir un pobre se li ha trobat una bona picossada de diners.

No tothom coneix els pobres professionals. Per això són tants els que fan dringar una moneda damunt el platet argentat del captaire. Alguns d'aquests pobres serien còmics excel·lents. Coneixen els llocs estratègics i saben demanar-vos una almoïna amb una veu tan enternidora que vulgues no vulgues els doneu una moneda. Ja ho saben que fan comèdia; però la fan ben feta.

Els més vius fins han aconseguit fer-se una clientela. A Saragossa hi havia un pobre que quan plovia i feia mal temps posava un rètol al lloc on acostumava captar pregant que l'almoïna ja deixessin a la botiga del costat.

Més d'una vegada haureu vist pobres que caminen lentament recolzats a les crosses; i quan veuen la ronda que recull els pobres corren més lleugeres que un jugador de fútbol. En l'art de pidolar hi ha també especialitzacions. Els que exploten el sentimentalisme de la gent devota, es colloquen a la porta d'una església amb un rosari a la mà. Gairebé no s'atreveixen a parlar. Posant els ulls en blanc allarguen porugament la mà dreta. Tots tenen defectes orgànics i mals de naixença. Altres es valen de la innocència dels pobres infants. Alguns d'aquests infants han estat bàrbarament torturats per a explotar el sentimentalisme de la gent.

Conta Sant Vicens de Paül que un dia va veure un captaire a la porta d'una església com retorçava les cames d'un infant! Com els coneixia els pobres professionals aquell gran sant!

No fa molt de temps es va descobrir que una dona sense ànima aplicava als ulls d'una nena una aranya maligna per tal que li buidés els ulls.

Ah! quina pietat ens haurien de fer aquests pobres infants que ens allarguen la mà demanant una almoïna! Ells sí que són dignes de llàstima! Si quan tornen a casa no porten la quantitat que els exigeix l'home que els fa de pare són maltractats bàrbarament. Fer patir un infant és una de les vileses més grans que pot cometre un home. L'home que no respecta un infant és un ser miserable.

Certament que hem de compadir els homes que capten que no són aptes per al treball, però no aquests que podrien treballar i no treballen. És molt fàcil allargar la mà demanant una moneda a aquells que són sotmesos a la llei dura del treball!

Els captaïres són generalment bons psicòlegs. Coneixen tots els trucs per a aconseguir que els facin almoïna.

A París hi havia un captaire molt famós que cada any publicava un llibre que tenia una gran acceptació. En aquest llibre constaven els noms i les adreces de les persones més caritatives de la capital de França. El famós captaire feia un petit estudi psicològic de cada personatge. Ell coneixia les febleses humanes i sabia quins ressorts s'havien de fer servir per tal que caiguessin damunt la mà una pluja de monedes.

No cal dir que aquest llibre entre els captaïres de París tenia l'èxit assegurat. Era un document preciós per a aconseguir fer caure quatre sentimentals llagrimetes.

Sembla increïble que la caritat, una de les virtuts més excelses, es practiqui tan malament. Són molts els que creuen que han fet una bona obra deixant caure una moneda damunt el platet d'un captaire, que moltes de vegades és un paràsit que li agrada viure amb l'esquena dreta.

I pensar que en les grans ciutats n'hi ha tants de pobres, de veritables pobres, que es moren de fam perquè no saben pidolar!

Quantes mares no poden donar una engruna de pa a llurs fills! Quants homes retornen a la llar desencoratjats després d'haver tustat les portes de les fàbriques i dels tallers! Quantes famílies que estaven en bona posició, ara es troben sota l'esguard paorós de la misèria i no troben ningú que els vulgui pastar un bocí de pa!

La gent sentimental que s'enterneix escoltant la cantarella dels pidolaires, moltes de vegades es mostra indiferent davant dels veritables pobres.

Els demaneu diners per un asil o per un hospital, i us diuen que tenen moltes despeses. És endebades que els digueu que a l'hospital no hi ha llits, i que hi ha asils que no es poden sostenir!

Hi ha gent que entre els pidolaires reparteix quinze o vint pessetes anuals, i li sembla excessiva una subscripció d'una pesseta al mes per a sostenir un establiment benèfic. Donaran deu cèntims a un pobre professional que pidola a les portes d'una església, i es negaran a donar una petita almoïna per a contribuir a la restauració d'un altar.

No seria preferible donar forma orgànica a la caritat? Seria curiós saber els diners que es perden practicant malament aquesta virtut.

No siguem sentimentalistes. Fem caritat als pobres que no es poden pastar el pa amb les pròpies mans, però no a aquells que capten perquè els plau la vagància.

Esbrinem on es troben els veritables pobres, els que viuen submergits dins l'abisme de la misèria, del qual tothom fuig, i sapiguem portar a la llar dels que sofreixen una mica de claror.

J. CIVERA I SORMANI

Campanya contra l'espiritisme

V

El problema de la preexistència

L'espiritisme com a secta religiosa conté el dogma de la preexistència de les ànimes, al qual va unit el de les reencarnacions.

La teoria de la preexistència no és pas cosa nova, puix Plató, Pitàgores, Empèdocles, Porfiri i altres de la Grècia i Roma antigues ja hi creien, així com també els maniqueus i els origenistes. Modernament els propagadors entusiastes d'aquesta teoria foren Allan Kardec, Reynaud i Flammarion.

En què consisteix la teoria de la preexistència de les ànimes? Es l'afirmació o millor dit la creença que les ànimes no són creades en el moment d'unir-se al cos, sinó abans, bé sia des de l'eternitat o bé amb el temps, creient que les ànimes dels homes són els mateixos àngels dolents que en càstig de llurs pecats s'han vist obligades a entrar dins un cos corruptible, o potser són altres naturaleses idèntiques a les angèliques que poden persistir per elles soles o entrar dins un cos. La teoria de la preexistència entre els moderns espiritistes és deguda a una equivocada interpretació d'alguns textos de les Sagrades Escripures el sentit dels quals s'ha capgirat amb l'intent premeditat de fer-lo adaptable a la secta i com a fonament dogmàtic de la seva ideologia, i amb això han fet la feina d'imitadors de Luter, que arreglava al seu caprici, donant-los interpretacions errònees, tots aquells textos escripturaris que li convenien per a defensar la seva tesi de reforma religiosa. No volem aquí transcriure els textos de què es valen els espiritistes per a defensar la tesi de la preexistència, puix creiem que ofendríem el lector culte pensant que no té sentit comú, citant capítols de la Bíblia la sola lectura de la qual ja demostra l'equívoc i la mala intenció de la secta espiritista.

Amb la creença de la preexistència de les ànimes, cal preguntar: Abans, les ànimes van tenir en altres temps alguna operació intel·lectual? Llavors, si no la tingueren, per què foren creades? Si les ànimes ja existien abans, com es resol l'existència de la personalitat humana? El jo intel·lectual, pensant i volitiu, com explicar-lo? I el problema de la llibertat humana, com queda amb la teoria de la preexistència?

L'home és un conjunt de dos elements diferents en naturalesa, l'ànima d'essència espiritual, el cos d'essència orgànica, mes entre ambdós elements hi ha una unitat substancial que formen un *ens*, un ésser, l'home, amb cos i ànima racional. El jo, o sia la entitat persona humana, és qui pensa, qui reflexiona, qui esguarda, qui estima, qui comprèn i qui viu; i si l'ànima fos substància aïllada del cos i no tingués amb ell el *nexe* de la unitat, les afirmacions de consciència i fins la individualitat psíquica i moral serien del tot inexplicables. L'ànima racional és la forma substancial del cos, així ho demostra el fet que el cos humà per ell sol no té subsistència pròpia i és l'ànima qui dona a l'home la raó, la sensibilitat i la

vida. L'ànima racional, demés d'ésser el primer principi del coneixement, ho és així mateix de la vida, puix sabem que nosaltres, demés de la vida de *representació*, tenim la vida orgànica o sia la vida dels òrgans, teixits i cèl·lules que en constant activitat físico-química produeixen les funcions vegetatives.

L'ànima és també l'únic principi dels fenòmens vitals en l'home, ja que és innegable que essent una forma *superior* pot realitzar tots els fenòmens vitals, però és que de fet també els produeix, i així les experiències de laboratori, practicades per savis eminents ultra de tota mena d'investigacions fetes amb objecte de crear la vida en tot agrupament molecular amb tots els components mateixos de l'organisme humà, han vingut a demostrar que les forces físico-químiques no són suficients per explicar el procés vital de la personalitat humana. Doncs bé, si l'ànima és principi vital del cos humà i a més és forma substancial del cos, la teoria de la preexistència esdevé no tan sols oposada sinó fins contrària a la naturalesa humana. L'ànima és de naturalesa espiritual i la que dona el caràcter personal a l'home, i si fos certa la preexistència tindriem actuant en nostre cos un altre ésser totalment diferent al nostre i per tant inadaptable. A més d'ésser teoria destructible no sols de l'entitat *home*, sinó ensem de tota idea d'unitat, d'intel·ligència i llibertat i si l'home fos informat per l'ànima d'un altre ésser, no seria ell responsable dels seus actes intel·lectuals i volutius i per tant la teoria de la preexistència destrueix el *lliure albir* i la responsabilitat de tots els actes de l'home. Així, doncs, filosòficament, científicament, jurídicament, la teoria de la preexistència de l'ànima com a dogma espiritista és falsa completament. Mes, algun espiritista preguntarà: I quan ha estat creada l'ànima? L'ànima la creà Déu per via de creació i en aquest procés no hi tenen cap part els pares. L'ànima no existeix abans d'existir el cos ni en l'eternitat i ço que ara no volem explicar, perquè no és aquest treball meu un tractat de Psicologia, sinó un treball de combat, creiem que amb el que hem exposat abans ja queda demostrat a bastament que l'ànima humana no ha existit abans, sinó que la crea Déu en cada home.

En quin moment Déu crea l'ànima? Aquest és un problema en el qual la ciència humana no pot respondre, perquè no és permès a l'home de saber els secrets de Déu ni els pensaments de Déu, puix Déu no ha de consultar als homes i per això crea l'ànima en un moment que nosaltres desconeixem. Mes, podem pensar, amb les dades de la *psicologia*, de la *fisiologia* i de l'*embriogènia*, quelcom que ens acosti a la veritat. Jo crec, i així ho escric sense voler sentar plaça de teòleg ni desitjar formar escola, que Déu infon l'ànima a l'home en aquell moment que l'embrió està en disposició fisiològica per a rebre-la. Mes, aquí podeu fer-me una objecció: mentre l'estat embrionari està disposat per a rebre l'ànima, com s'explica la vida de l'embrió amb totes les seves facultats? En verificar-se la fecundació comença el procés d'unificació dels dos elements masculí i femení,

llavors creiem que l'ànima racional no pot informar allò que encara no ha començat el procés orgànic definitiu i és lògic pensar que es rep de la mare la força vital suficient per a produir els primers moments de la nova organització, però poc després el nou ésser que comença serà ja apte perquè el procés del seu desenvolupament dependrà de les seves pròpies forces, i llavors creiem que és quan Déu infon l'ànima racional, puix des d'aquell moment l'embrió evolucionarà fent-se sensible a totes les impressions externes i internes rebent tan sols de la mare el necessari per al desenvolupament de la vida vegetativa. Així, doncs, un embrió d'hores és ja un home, un vertader home dotat d'ànima racional.

La teoria de la preexistència cau per terra al sol

fet de pensar com s'adaptaria en un cos en evolució o en ple període de desenvolupament una ànima intel·lectual amb totes les seves facultats desenvolupades i amb plena intel·ligència i voluntat. O bé hauríem de creure que les dites ànimes ja existents sofreixen una transformació que els redueix de forma i de facultats i comencen de nou llur vida en un cos embrionari, i ço que és impossible per la naturalesa espiritual de l'ànima repugna al sentit comú i a la raó científica. Per tant la teoria de la preexistència és un punt de sosteniment fals amb el qual l'espiritisme no té cap defensa ni pot fer-lo valer com a fonament de la seva doctrina ni com a llei de les seves aspiracions.

DR. SERRA DE MARTÍNEZ

La fortitud d'un prelat insigne

(Continuació de la magnífica Pastoral del Bisbe de Huejutla, doctor Manríquez i Zárate)

Declara el señor Ministro Tejeda que el pueblo mejicano, sobre todo el pueblo humilde, está en todo de acuerdo con la actual persecución y reclama a toda costa el cumplimiento de las leyes. Retamos al señor Ministro a un plebiscito verdaderamente popular para que él y el mundo entero se convenzan una vez más del sentir del pueblo mejicano, bien que el mencionado señor Ministro ha presenciado su derrota, desde el momento que ha pretendido acallar con la fuerza de las armas la honda indignación del pueblo mejicano.

El Gobierno no tiene ningún derecho para juzgar los actos de los Obispos Mejicanos en asuntos religiosos; por eso los actos realizados en el proceso instruido últimamente al Venerable Primado de la Iglesia Mejicana son írritos y de ningún valor: no son sino manifestaciones brutales del odio implacable del jacobinismo a la Iglesia Católica. La Jerarquía Eclesiástica de Derecho Divino no reconoce en los actos de su altísimo ministerio más que un solo Juez en la Tierra: el Romano Pontífice.

La autoridad civil no puede entrometerse ni mucho menos atacar la Constitución Divina de la Iglesia, y es de derecho divino que además de la vida ordinaria del cristianismo en que se cumplen todos los preceptos, existan en la Iglesia instituciones de un orden más elevado en las que se dé cumplimiento a los consejos evangélicos. El Gobierno Civil, al desconocer y rechazar de plano toda clase de Institutos Religiosos, revela o una ignorancia supina acerca de la vida íntima de la Iglesia, o una malicia refinada al tratar de destruir aquellas instituciones que más brillo dan a la obra de Jesucristo.

Y nada importa que la existencia de tales institutos haya sido vedada de muy antiguo por las leyes mejicanas. Y hemos dicho que la injusticia de los hechos consumados jamás podrá cristalizarse en leyes justas y dignas de un pueblo civilizado. Podrán

transcurrir muchos años y aún siglos; podrá el jacobinismo sepultar a la Iglesia Mejicana en la tumba de sus odios infernales; pero siempre será eternamente verdadero el derecho que asiste a la Iglesia Católica, en donde quiera que se halle, de abrigar y fomentar en su seno los beneméritos Institutos que tanto lustre le añaden. Si el Gobierno Mejicano abrigara aún en su pecho sentimientos de gratitud, recordaría, aun en medio de sus extravíos, que el pueblo de Méjico es acreedor a los religiosos de los escasos arrestos de cultura que aun le quedan; y si fuera imparcial y sereno en sus juicios no podría menos que reconocer que el principio de nuestras desgracias nacionales arranca desde la época nefasta de la persecución a las antiguas Ordenes Religiosas.

Al expulsar el Gobierno Mejicano a los sacerdotes extranjeros, atenta contra los intereses no sólo de la Iglesia Mejicana sino de la Iglesia Católica esparcida por todos los ámbitos del mundo. Esta Iglesia, a diferencia de las sectas heréticas protestantes, se distingue perfectamente de las demás asociaciones de carácter religioso, por su invicta unidad "unus Dominus" — decía San Pablo —, "una fides, unum baptisma": un solo Señor, una sola fe y un solo bautismo. Entre nosotros — añade el mismo Apóstol — no existe judío, ni romano, ni civilizado, ni bárbaro, sino que todos somos hijos de un mismo Padre que está en los cielos y súbditos de un mismo príncipe que en la Tierra obtiene su representación; todos rezamos un mismo Credo y nos alimentamos del mismo Cuerpo y de la misma Sangre. En la Iglesia no hay ni puede haber leyes ningunas de extranjería, porque todos somos ciudadanos de un mismo reino y todos aspiramos a la misma corona. Luego el artículo 130 de la Constitución Mejicana, al estatuir que los ministros de los cultos, entre los cuales se encuentra evidentemente el católico, deben ser mejicanos de nacimiento, vulnera la Constitución de la Iglesia y ataca a las creencias de la mayoría de la nación.

Ya hemos dicho en otra ocasión que la Iglesia es una sociedad perfecta instituida por su Divino Fun-

dador con todos los derechos y atribuciones de tal. Luego tiene derecho divino e imprescriptible e independiente de los poderes civiles, para poseer y adquirir bienes muebles e inmuebles, sin más límites que los que la ley natural y divina establecen a este respecto. Estos bienes, aunque sean en su naturaleza íntima del orden puramente material, están afectados por un derecho sagrado que los liga a una sociedad suprema de un orden más alto. Luego el Gobierno Civil, despojando a la Iglesia de sus bienes temporales, viola el precepto divino que prohíbe apoderarse de las cosas ajenas, y se hace reo de un verdadero sacrilegio.

Entre los bienes de la Iglesia tienen un lugar prominente los templos o edificios consagrados al Culto Divino, muchos de ellos dedicados perpetua y solemnemente con rito especial.

La usurpación de estos Templos y su clausura con el sello de la autoridad constituyen otros tantos atentados más graves aun que los primeros. ¿Con qué derecho procede el Gobierno a apoderarse de los bienes eclesiásticos cada vez que se le antoja? ¿De quién y cuándo ha recibido el poder de arrebatar los Templos consagrados por el pueblo al Culto del Dios verdadero para convertirlos en Sinagogas de Sata-nás?

Pero son más odiosas aún las pretensiones del Gobierno al querer convertir a la Iglesia en una dependencia del Estado y a los Sacerdotes en simples sirvientes de la administración. ¿Qué otra cosa significan si no la licencia exigida últimamente por el Gobierno para ejercer el Culto Católico en todos los Templos sin ninguna excepción? ¿Qué la condición requerida para recibir el Bautismo o el Matrimonio canónico con tanto rigor exigida a los Párrocos por los encargados del Registro Civil? ¿Qué — finalmente — las descabelladas disposiciones acerca de la renuncia o separación de los Párrocos o de su advenimiento a nuevas Parroquias; qué significa todo esto sino un desconocimiento absoluto a la Autoridad Eclesiástica y una rotunda negación de los derechos sagrados de la Iglesia como sociedad perfecta de origen divino?

¿Y quiere el Gobierno que nosotros los Obispos, los verdaderos legisladores de la Iglesia y los jefes natos del pueblo de Dios, enmudezcamos ante semejantes atropellos?

¿Qué sería, en efecto, de la Iglesia Católica en Méjico si los que podemos y debemos hablar no pudiéramos un hasta aquí a las ambiciones insaciables del poder secular en materia religiosa?

Nos creemos que desde el punto en que ratificáramos los Obispos semejante intromisión, la Iglesia Católica perdería — por ese mismo hecho — su carácter propio y peculiar, y dejaría de ser Iglesia de Jesucristo: sería un miembro gangrenoso de la Iglesia Universal, una rama seca del árbol grandioso, digna sólo de ser cortada y arrojada a las tinieblas exteriores.

En efecto, la Religión Católica que nosotros profesamos no es una religión de zumbones o de cuáqueros o de aquellos fantasmas ridículos de los pueblos de Oriente: es ante todo, un conjunto de verdades y dogmas perfectamente definidos y de tal modo enlazados y compenetrados en la razón formal de la fe, que negado uno solo de ellos, aun el que pareciere más insignificante, se niegan todos al mis-

mo tiempo y se consume el crimen más horrendo que el hombre puede cometer en su vida religiosa: la apostasía. Ahora bien: entre los dogmas de la Religión Católica que profesamos el Pueblo Mejicano, se encuentra el siguiente: *Credo in unam sanctam catholicam apostolicam Ecclesiam. Creo en la Iglesia una, santa, católica y apostólica* (Símbolo Constantinopolitano).

Y entre los errores condenados inflexiblemente en el Syllabus, leemos la siguiente proposición: *La Iglesia no es una verdadera y perfecta sociedad enteramente libre, ni goza de derechos propios y bien determinados por su divino fundador, sino que toca a los deberes civiles definir cuáles sean los derechos de la Iglesia y sus límites y entre quienes puede ejercer tales derechos.* Luego la contradictoria de esta proposición es una verdad católica que nadie puede poner en tela de juicio: *La Iglesia es una sociedad verdadera y perfecta, enteramente libre, que goza de todos los derechos y privilegios bien determinados que su divino fundador la confirió y no toca a los poderes civiles definir cuáles sean los derechos de la Iglesia y las condiciones en que pueda ejercerlos.* Luego el artículo 130 de la Constitución que dice entre otras cosas: "Toca a los poderes federales ejercer en materia de cultos la intervención que las leyes les otorguen", es no sólo atentatorio contra la libertad de conciencia tan cacareada por el jacobinismo, no sólo ultrajante y deprimente de la dignidad de la Iglesia y de su soberanía como sociedad perfecta, sino absurdo y formalmente herético. Con la misma nota señalamos todos los demás artículos que coartan la libertad de la Iglesia o deprimen o ultrajan sus sacrosantos derechos.

(Seguirá)

Esguardant el món

Recomanem que els nostres escèptics procurin as-sabentar-se del que passa a altres indrets, que abans ens presentaven com models d'oposició al Catolicisme.

A Edimburg (Anglaterra) el Cardenal Bourne acaba de beneir un nou convent dels Carmelites, el que fa vint-i-nou dels que compta l'Ordre des de la seva restauració.

A Londres s'ha fundat una lliga catòlica d'oracions per a la conversió dels jueus, anomenada "The Catholic Guild of Israel", però a part d'orar, organitza conferències en els barris on preferentment viuen els jueus, que escolten amb atenció la paraula de Déu. L'organitzador de les dites conferències és l'actiu jesuïta P. Day.

* * *

La conversió al Catolicisme de l'esposa del doctor E. J. Bidwel, bisbe de l'església anglicana d'Ontario (Canadà), ha cridat fortament l'atenció de tot-hom. Aquest pastor protestant era un dels més actius a propagar els errors de la seva secta, i quan creia haver aconseguit grans triomfs, resulta que la seva dona es fa catòlica, públicament. I encara hi ha qui nega els miracles!

Les conviccions

Les conviccions es tenen o no es tenen. L'home que creu en un ideari que satisfaci les seves intimitats, està obligat a treballar per a mantenir-lo, a procurar fer prosélits, a mantenir la disciplina entre els corregidors i a fer acte de presència en totes les manifestacions externes i públiques que propaguin els seus ideals.

Però, si el manteniment de les conviccions ha de ser el distintiu dels homes de lluita i d'acció, majorment ha de ser-ho dels catòlics, que tenim el deure de practicar la religió i procurar que vinguin cap a nosaltres els que van errats.

Els catòlics hem de tenir la certesa que la nostra doctrina és l'única vertadera, instituïda pel mateix Jesucrist, i aquesta certesa ens hauria de refermar més en les nostres conviccions, però no en el sentit de tancar-nos en la torre de vori de la nostra quietud i tranquil·litat, sinó que la refermança en les nostres conviccions ens ha de fer sortir a la palestra per no deixar el camp en mans dels contraris.

Jo admiro aquells homes pertanyents a les altres confessions no catòliques, però que posen tots els entusiasmes i sentits a treballar per la causa que defensen.

Preferiré sempre l'actitud d'un protestant, repartint Biblies apòcrifes, que no pas la conducta d'aquells catòlics vergonyants que no gosen confessar-se en públic, per por al respecte humà.

Es més lloable la concurrència de les masses imbecils cridant i xisclant pels carrers *visca això i mori allò*, que no pas aquells que aguanten un ciri en les processons, però amb una mena de vergonya que els priva d'aixecar el cap, perquè no els vegin.

Les mitges tintes no serveixen per res. El que no ses enti capaç de sostenir les seves conviccions, que es desi i deixi el camí lliure pels que tenen un concepte més enlairat dels deures que imposa un ideari que se segueix i se sent.

No n'hi ha prou, per a un catòlic de veritat, d'assistir els diumenges a Missa. Cal meditar els misteris de la nostra religió, per a sentir-los i poder comunicar als consemblants les sublimitats que ens infonen els misteris en les hores de meditació. Per anar una vegada a la setmana a Missa, i encara distretament, sense tenir en compte les obligacions que tenim contretes amb Déu, amb nosaltres mateixos i amb els nostres consemblants, és millor esborrar-se de la llista i passar-se a l'enemic.

Prenguem exemple dels homes de les altres confessions, de les agrupacions que lluiten en el camp social i religiós, en les seves activitats per a engrandir llurs files.

Fem propaganda a casa, a les societats, al carrer, al cafè, a tot arreu on veiem que els nostres ideals són combatuts.

El callar és molt còmode, i evita tenir disgustos, però així no anirem mai endavant. Guardem sempre el respecte que ens mereixen els nostres consemblants, però això no ens obliga a callar, quan se'ns ataquin les nostres conviccions, sinó que per amor a elles estem obligats a defensar-les sempre.

Un dels mals més grans que patim els catòlics, és

el de callar a tot arreu on ens trobem, quan un individu qualsevol posa objeccions a les nostres creences i en fa burla en públic. Sembla que ens manqui la fermesa necessària per a confessar les nostres idees en públic.

El que diem respecte de la religió, podem aplicar-ho a les idees socials. En condemnar certes característiques del socialisme militant, temem que els nostres camarades de treball ens prenguin per reaccionaris i per enemics del millorament dels obrers.

Hem de demostrar l'equívoc dels que així pensen; car hem de demostrar que les nostres campanyes van encaminades sempre a evitar els odís i les asprors, a no abusar de la vaga, que sempre costa llàgrimes a innumbrables famílies i en el període de la qual passen fam i misèria, i sobretot que no es taquin amb sang innocent i inútil les qüestions que afecten patrons i obrers.

Els catòlics hem de tenir, com hem repetit ja, la fermesa de les nostres conviccions, pensant que tot el bo que els socialistes poden predicar, nosaltres ja ho tenim en el nostre programa, i si lluitem ho fem per a encaminar pel bon camí aquells que ens volen fer feliços semblant odís i malastrugances.

Passant per Panamà, recordo haver vist els negres ballant i adorant Déu a llur guisa, en una forma bastant grotesca i típica, que cridà fortament l'atenció de tots els que per primera vegada veïem semblant espectacle, en ple carrer. Jo admirava les manifestacions d'aquells homes que demostraven tenir fermesa en llurs creences, i res no els preocupava el que poguessin pensar i dir els que no comprenien aquella mena de pràctiques religioses. Ells adoraven Déu a la manera que hi creien.

Ah, si tots els catòlics sabéssim tenir aquella fermesa dels negres que sense temença al què diran adoren Déu!

La majoria dels catòlics batejats senten les conviccions en llur fur intern, però són covards, i les ofeguen fent-se traïció a ells mateixos. La més gran i greu derrota que pot sofrir un home és ofegar les pròpies conviccions per no tenir el valor suficient de defensar-les i practicar-les en públic.

Quina vergonya més gran per aquells catòlics que s'amaguen i no gosen confessar la fe de Crist en públic.

Amb aquesta mena de catòlics no anirem enlloc, i més aviat el nombre significarà un destorb, un mal exemple que ens farà desmerèixer davant de nosaltres mateixos, davant dels nostres enemics i davant del mateix Déu sobretot.

Amics catòlics: Tinguem sempre el valor de manifestar i sostenir les nostres conviccions, i encara més, fem que els dèbils de caràcter que estan amb nosaltres es rubleixin de valor per a seguir el nostre exemple.

Les nostres activitats han d'encaminar-se a formar homes de caràcter que sàpiguen defensar sempre les pròpies conviccions en el camp catòlic-social. Fent-ho així estem segurs que les nostres rengleres seran les més nombroses i selectes.

LLUÍS G. FÀBREGA I AMAT

D'ací i d'allà

El senyor Nebot aquests dies ha enardit de tal manera els obrers que treballen a la plaça de Catalunya, que es pot ben dir que han treballat més en una setmana que no pas en tot l'hivern. Però ara resulta que després de tant treballar el senyor Nebot no pot posar de manifest el seu enginy.

De totes maneres no hem perdut res. S'ha treballat molt.

Durant aquest ajornament el senyor Nebot podrà fer i desfer deu o dotze vegades més la seva obra cabdal.

* * *

El senyor Pangalos, que com és sabut s'està sacrificant per tal que Grècia sigui el poble més feliç de la terra, ha tingut la gentilesa de concedir a una dansarina espanyola la medalla del Fènix.

Ja veieu si som populars a l'estranger. No ens estranya que el senyor Pangalos es mostri tan afectuós i tan atent amb una dansarina.

No sabem quins soldats són de Grècia, que porten unes faldilletes curtes i recorden les dansarines.

El senyor Pangalos es deu haver fet la il·lusió que condecorava un dels seus.

El que és sensible és que homes que passen per seriosos mostrin tanta predilecció per les dansarines.

* * *

A l'escollera ha estat exposat un peix de més de tres metres de llargada.

Nosaltres coneixem peixos molt més grossos.

L'han examinat alguns naturalistes i no han sabut a quina família classificar-lo.

Hi ha qui creu que és un lluç descomunal.

Si fos un lluç ja el coneixeríem.

Precisament el que abunden són els lluços.

* * *

Sembla que aviat serà un fet la desaparició de les barraques arrezerades als murs seculars de Santa Maria del Mar.

Ja era hora.

Cada vegada que veiem un grup d'estrangers contemplant les bel·leses arquitectòniques d'aquell gran temple, la cara ens cau de vergonya.

Allò no és un carrer. És un aduar marroquí.

Les venedores de peix deixen els coves damunt les voreres i de lluny estant se sent una fortor tan gran, que un hom es pregunta si no existeix a Barcelona la Comissió d'Higiene.

Aquelles barraques han de desaparèixer, per tal que aquell gran temple recobri la seva dignitat i la seva noblesa.

* * *

El concessionari del servei de cadires de lloguer es veu que és un dels homes més vius del món.

Ha posat unes cadires de palla sota els plàtans del Passeig de Gràcia que fan molt de goig.

Els qui hi seuen fan molta patxoca.

A tot arreu on hi ha un lloc aprofitable hi trobareu una renglera de cadires.

Aviat es posarà a les portes de les barberies, perquè els que esperen puguin sortir a pendre la fresca i a fullejar les revistes il·lustrades.

Existia el costum, de molts anys enllà, que els botiguers invitessin els amics a presenciar el pas de la processó de Corpus. El dit concessionari no ha volgut respectar aquest costum i ha posat cadires allà on li ha semblat.

Si segueixen aquests abusos, ja veureu que a l'estiu, quan a la nit surti la gent al balcó, pujarà al pis un representant de l'ambiciós concessionari amb una cadira i un cantiret d'aigua fresca a la mà.

Seria aquest un negoci que donaria molt.

* * *

El senyor Junoy s'ha llençat al teatre.

Després de molts anys de fer de polític, sense voler definir-se, per a poder ésser amic de tothom, se'ns presenta amb un caire nou.

Ben mirat, però, no és nou.

No és la primera vegada que fa comèdia.

* * *

Es diu que l'Ajuntament té el propòsit de suprimir les brigades municipals.

Heus aquí la supressió d'una cosa que ningú no trobarà a faltar.

Aquest número ha passat per la censura governativa

Noticiari

ESpanya

Una Reial Ordre del Ministeri del Treball prorroga per un mes el termini concedit per a la inscripció en el cens social de les societats patronals i les obreres encara no inscrites.

—La Gasetta de Madrid ha publicat la relació d'objectes, articles i serveis de luxe, als efectes del nou impost establert pel reial decret del dia 11 d'aquest mes obrint una informació, evidentment insuficient, durant el termini de quinze dies, en el qual tots els interessats podran elevar al Ministeri de Finances les observacions que considerin pertinents, reclamant la inclusió o l'exclusió d'algun objecte, article o servei en la llista.

La Cambra Mercantil prepara un informe de caràcter general sobre aquest nou impost que afecta diverses branques del comerç, que creiem que haurà arribat tard, però, desitjant que les observacions concretes que es facin respecte inclusions o exclusions proveinguin dels mateixos comerciants interessats, ja que ningú com ells pot fer-ho amb perfecte coneixement de causa, es dirigí a tots els comerciants afectats, gremis i associacions, tot pregant-los que li facilitin, a ésser possible per escrit, les dades i observacions pertinents fins al dia 5 de juny per a recollir totes les observacions i elevar-les al Ministeri en un sol informe.

El nou impost sobre articles, objectes i serveis de luxe començarà a regir del primer de juliol vinent, però demés d'estimar-lo equivocament, estimem que és massa important per a implantar-lo de cop-i-volta.

Fixi's bé Calvo Sotelo sobre l'indole del nou impost i el seu curiós i pintoresc historial.

—El text del decret prorrogant la llei de lloguers que publica la Gasetta, diu així:

Article únic. — Es prorroga fins el 31 de desembre de l'any corrent, la vigència del reial decret de 21 de desembre de 1925, regulador dels contractes d'arrendament de finques urbanes.

—Arriben a 1.124 les entitats obreres, cooperatives, mutualistes i de professions lliberals de Catalunya, que reclamen dels poders públics que sigui reformada la llei de Retirs Obrers en el sentit que tinguin també dret a cobrar pensió de vellesa tots els treballadors que cobrin sous inferiors a 6.000 pessetes anuals, perquè mitjançant aquesta reforma puguin gaudir dels beneficis de l'esmentada llei tots els dependents de comerç, Banca i borsa i altres professions lliberals, la majoria de les quals no poden assolir-ho, que l'edat per a tenir dret al Retir obrer sigui fixada als 60 anys com a màxim i als 55 per aquelles professions esgotadores, i, finalment, que la pen-

sió mínima que cobri l'obrer en concepte de retir sigui de 1.000 pessetes anuals en lloc de 365 que la llei assenyala.

—Continuen amb molta d'activitat els treballs en pro del Tercer Congrés Eucarístic Nacional que es celebrarà a Toledo el mes d'octubre d'enguany. S'ha publicat ja el Temari del Congrés, que és digne d'ésser ben estudiat.

—Per efecte del Concurs general de Bestiar celebrat a Madrid, s'establiran Estacions agropecuàries en els punts més adequats d'Espanya.

—La Junta de Protecció a la Infància, ampliant la seva obra preventiva de la salut moral i física dels infants, ha acordat instal·lar en els nuclis industrials de la capital, Guarderies per a infants de pit, amb l'objecte que les mares obreres que per raó de llur assistència al treball no poden cuidar-se de lactar llurs fills, tinguin qui se'n cuidi, amb totes les garanties que pot oferir la ciència puerícola, i amb l'afecte que garanteix l'esperit maternal que guia sempre les obres de aquesta meritíssima entitat benèfica-social que és la Protecció a la Infància.

La primera d'aquestes Guarderies s'ha instal·lat a la barriada del Poble Nou, el nucli industrial i fabril més important de Barcelona.

S'inaugurarà els primers dies del pròxim mes de juny, i des d'ara, totes les mares lactants i que puguin ésser afavorides per l'esmentada institució, poden presentar-se elles o una altra persona en nom seu, a sol·licitar la matrícula de llurs fills, a les oficines de la Junta de Protecció a la Infància, carrer Roger de Llúria, 68.

ESTRANGER

El govern italià ha presentat al Parlament, un article suprimint el Tribunal del Jurat.

—L'aniversari de la *Rerum Novarum* s'ha celebrat molt aquest any a l'estranger.

El Congrés de l'Acció Catòlica d'Itàlia dedicà una solemne sessió a estudiar l'estat de les qüestions socials a la llum de la dita Encíclica. El discurs presidencial dedicat a això, conté una nota que cal recollir. Al·ludint al projecte oficial de donar formes jurídiques als problemes del treball, digué que els catòlics sota cap pretexte no poden mostrar-se aliats a aquest projecte.

—Cap de les associacions dels Drets de l'Home, ni cap òrgan de premsa de sentit liberal, ni tan solament els que estan consagrats a la defensa de la "santa llibertat", han obert boca per a protestar contra la feroç persecució de què són víctimes els nostres germans de Mèxic per part del govern indio-maçònic que els tiranitzava. Comediants!

Gotes neurostèniques FOSFORADES "GENOVÉ"

A BASE DE FOSFOR PUR

Curen en poc temps la Neurastènia i Debilitat cerebral, produïdes pel desgast físic i intel·lectual. Valuós tònic dels nervis.

Aliment del cervell.

FARMACIA VDA. DR. GENOVÉ

RAMBLA DE LES FLORS, 5 - Tel. 2018 A.
BARCELONA i en totes les farmàcies

D'IMMINENT PUBLICACIÓ

La Bíblia en Català

Comentada i traduïda dels textos originals
pels

MONJOS DE MONTSERRAT

L'obra constarà d'una vintena de volums
en quart de 400 pàgines. Apareixeran
dos volums a l'any.

Preus de cada volum

Paper japó	200 ptes.
Paper fil	60 »
Paper verjurat (amb relligadura)	30 »
Abans del dia 1 de març 1926,	25 »

Prospectes i subscripcions: MONESTIR DE MONTSERRAT

Acadèmia Cots

Arcs, 10. - BARCELONA

FUNDADA EN 1879

Direcció general: Carrer Arcs, 10 (Places Santa Anna i Nova)

Telèfon 5041 A. - Apartat 782

CLASSES SELECTES separats els dos sexes per diferents pisos i escales

COMERÇ - IDIOMES

Procediments eminentment pràctics

CLASSES GENERALS, QUOTA MODICA

Constantment l'ACADEMIA COTS rep demanda d'alumnes per ocupar bones places.

ASSIGNATURES: Teneduria.—Càlcul.—Lletra comercial.—Correspondència.—Mecanografia.—Taquigrafia.—Francès i Anglès.—Alemany.—Classificació i Arxiu.—Alts estudis comercials.—Ortografia.—Dibuix industrial.—Linguòfons.—Màquines de calcular, etc.

SERVEIS DE LA COMPANYIA TRASATLÀNTICA

Línia de Cuba Mèxic.—Servei mensual, sortint de Bilbao el 17, de Santander el 19, de Gijón el 20 i de Corunya el 21, per a Havana i Veracruz. Sortides de Veracruz el 16 i de Havana el 20 de cada mes per a Corunya, Gijon i Santander.

Línia de Buenos-Aires.—Servei mensual sortint de Barcelona el 4, de Màlaga el 5 i de Càdiz el 7, per a Santa Creu de Tenerife, Montevideo i Buenos-Aires; empenent el viatge de tornada des de Buenos-Aires el dia 2 i de Montevideo el 3.

Línia de New-York, Cuba, Mèxic.—Servei mensual, sortint de Barcelona el 25, de València el 26, de Màlaga el 28 i de Càdiz el 30, per a New-York, Havana i Veracruz. Retorn de Veracruz el 27 i de Havana el 30 de cada mes, amb escala a New-York.

Línia de Venezuela Colombia.—Servei mensual, sortint de Barcelona el 10, de València el 11, de Màlaga el 13 i de Càdiz el 15 de cada mes, per a Les Palmes, Santa Creu de Tenerife, Santa Creu de la Palma, Puerto-Rico i Havana. Sortida de Colón el 12 per a Sabanilla, Curaçao, Puerto-Cabello, La Guaira, Puerto-Rico, Canàries, Càdiz i Barcelona.

Línia de Fernando Poo.—Servei mensual, sortint de Barcelona el 2, de València el 3, d'Alacant el 4 i de Càdiz el 7, per a Les Palmes, Santa Creu de Tenerife, Santa Creu de la Palma i part de la costa occidental de Africa. Retorn de Fernando Poo el 2, fent les escales de Canàries i de la Península indicades en el viatge d'anada.

A més dels indicats serveis, la Companyia Trasatlàntica té establerts els especials dels ports del Mediterrani a New-York, dels ports del Cantàbric a New-York i la Línia de Barcelona a Filipines, les sortides de les quals no són fixes i s'anunciaran oportunament a cada viatge.

Aquests vapors admeten càrrega en les condicions més favorables i passatgers, als quals a Companyia dona allotjament molt còmode i tracte esmerat, com té acreditat en son dilatat servei. Tots els vapors porten telegrafia sense fils.

**GANIVETERIA
ROCA
BARCELONA**

PLAÇA DEL PI, 3
(Enfront l'Església).

Navalles

Màquines d'afaitar

i demás eines de tall

**Màquina d'afaitar amb fulla
de navalla, exclusiva de la casa**

**Objectes per a
tocador i per
la manicura**

TALLER D'ESMOLAR